

New York Times bestseller

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

és a RÉMÁLOM KIRÁLY

NETFLIX

NETFLIX-SOROZAT

MAX BRALLIER

Illusztrálta: DOUGLAS HOLGATE

Legutóbb így láttuk
történetünk főhőseit...

Egy Rezzóch nevű,
másik dimenziós
gonoszteve valami
rosszban sántikált...

MILYEN KULCS?
MIFÉLE KULCS FOGJA
KINYITNI
A TELEPORTFÁT,
ÉS ÁTHOZNI ENGEM EBBE
A VILÁGBA?

OHH! A NEVEM
THRULL,
ÉS MAJD ÉN
INTÉZEM.

A legszörnyőbb
árulás, valóban.

Sikerült győzedelmeskedni Režzőch és Thrull fölött az új szövetségesek segítségével...

A gonosz visszakerült oda, ahonnan jött.

És én is megúszhattam volna, ha ti nem kontárkodtok bele, srácok.

Hőseink fenséges lakomát tartottak.

Pfú!
Biztosra veszem, hogy mostantól kezdve nem lesz újabb gond. Igaz, srácok?

Srácok?

Jack nem is tévedhetett volna nagyobbát. Mert...

BRALLIER & HOLGATE

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

és a RÉMÁLOM KIRÁLY

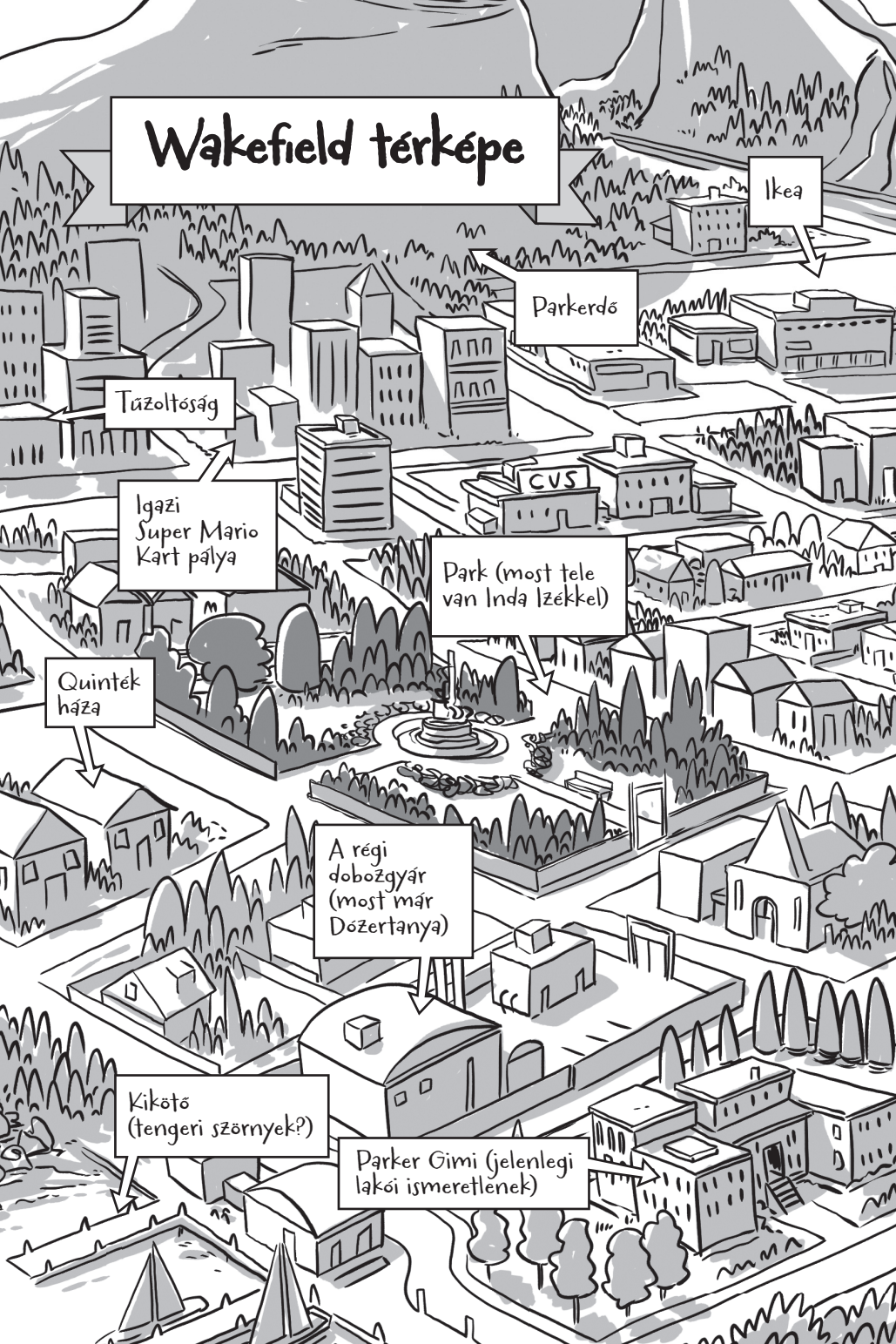
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Chewynak, aki mindig és örökké készen áll
a kalandra. Kösd fel a gatyádat, drága cimbora!
– M. B.

Scottnak, Ainslie-nek és Reubennek
– D. H.

Wakefield térképe

Ikea

Parkerdó

Tűzoltóság

Igazi
Super Mario
Kart pálya

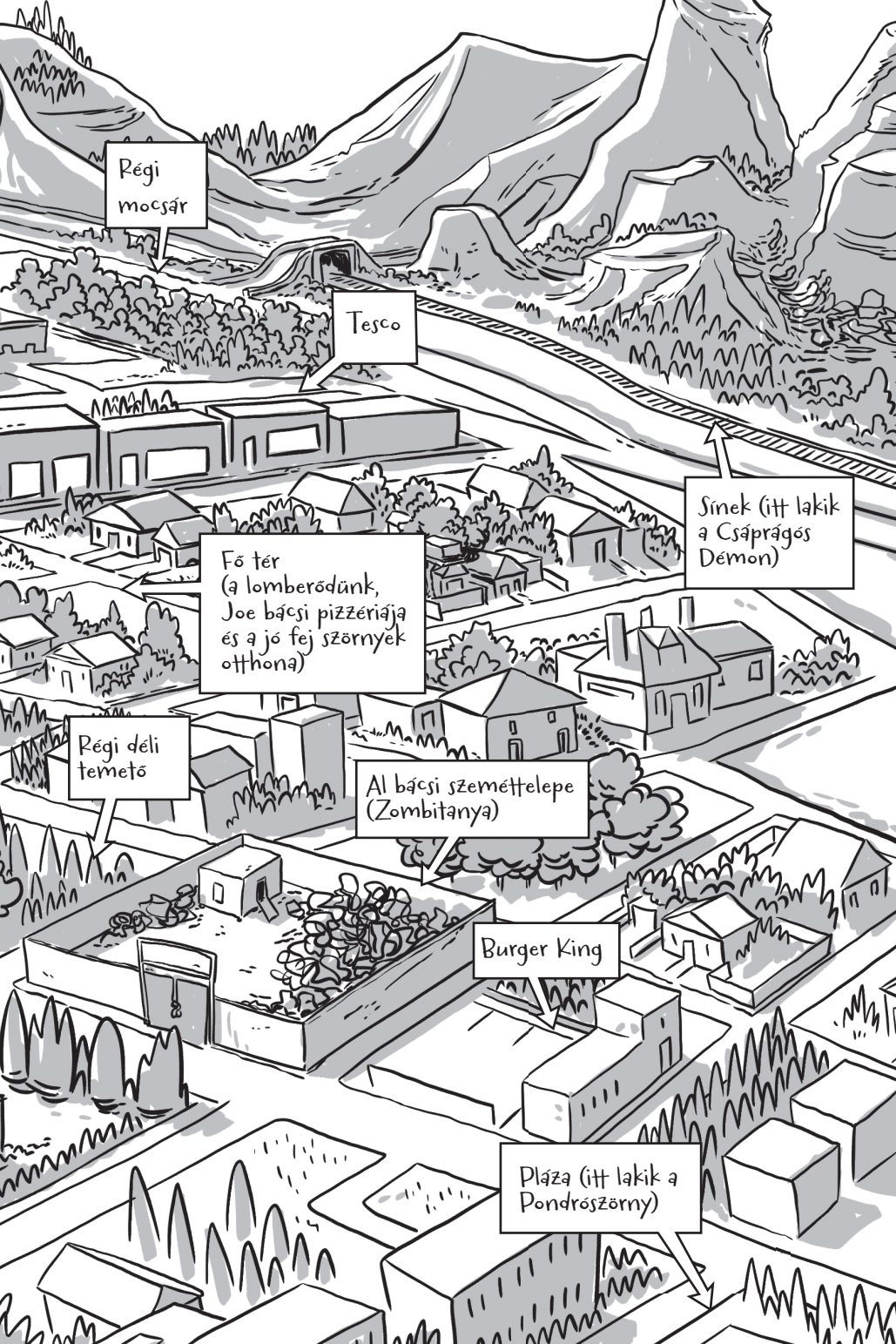
Park (most tele
van Linda Izzékel)

Quintek
háza

A régi
dobozgyár
(most már
Dózertanya)

Kikoto
(tengeri szörnyek?)

Parker Gimi (jelenlegi
lakói ismeretlenek)

Régi mocsár

Tesco

Fő tér
(a lombero dűnk,
Joe bácsi pizzériája
és a jó fej szörnyek
otthona)

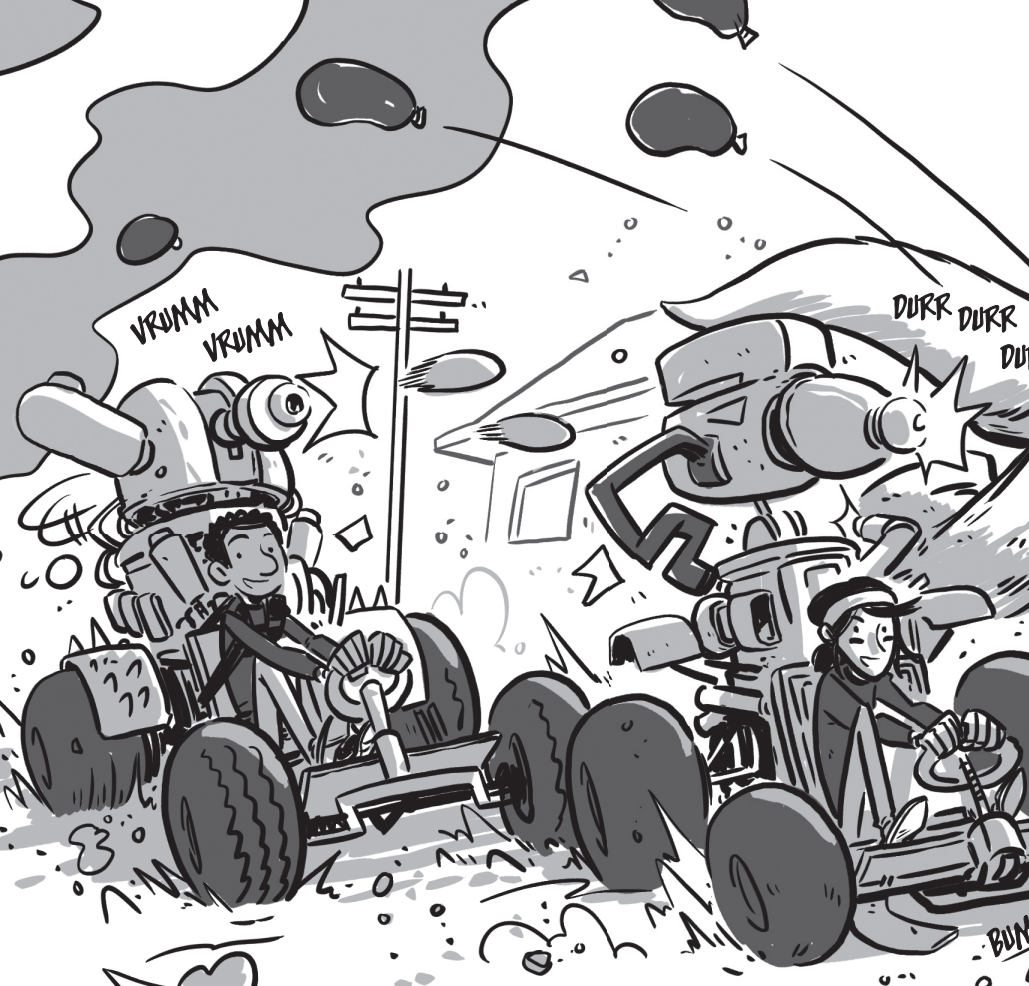
Sinek (itt lakik
a Csáprágos
Démon)

Régi déli
temető

Al bácsi szemettelepe
(Zombitanya)

Burger King

Pláza (itt lakik a
Pondroszörny)

Első fejezet

Akarod tudni, melyik a világ *legeslegfantasztikusanklasszabb* játéka?

Elárulhatom neked.

Super Mario Kart a valóságban.

Mi most éppen azt játsszuk.

A legjobb barátaimmal – Quinttel, June-nal és Dirkkal – hiper-szuper posztapokaliptikus járgányokban száguldunk végig a városon: feltuningolt gokartokban, amiket BummKartnak hívunk.

Dirk építette a BummKartokat, Quint pedig felszerelte őket örült harci menőségekkel: paintballkilövőkkel, védelmi márványcsöppentőkkel, tüskés abroncsokkal, benzines ágyúkkal... ilyen cuccokkal.

És én, Jack Sullivan? Nekem nincs szükségem BummKartra, mert én az übermenő szörnykutyám, Rover hátán vágtatok.

Nincs különösebb oka ennek a való életbeli Super Mario Kartnak. Csak észrevettem, hogy a barátaim energiaszintje és lelkesedése kicsit alábbhagyott. Mármint ezt úgy értem, hogy nehezen tudtam megkülönböztetni őket a zombiktól...

Szóval úgy voltam vele, hogy „IZGALOMRA VAN SZÜKSÉGÜNK!”

Mi lehet izgalmasabb annál, mint építeni egy nagyszabású gokartpályát ugratókkal, olajos-csúszós

szakaszokkal meg egy megpördülős gyorsítósávval, ami átmegy az ijesztő Aiken bácsi házán?

Ez az egyik előnye a Szörnyapokalipszis utáni életnek: hatalmas Mario Kart-os pályákat építhetsz a szülővárosodban.

Most éppen June áll nyerésre, nekem pedig *muszáj* elkaszálnom! Már sorozatban *harmadjára* követeli magának az első helyet! Előrántom a pólóágyúmat Rover nyeregtáskájából, és...

Telitalálat! June gokartja kifarol a sarkon, megpördül, és nekicsapódik a helyi tűzoltóság épületének.

– Ne packázz a királlyal! – kiáltom. Rover győzedelmesen vakkant, ahogy előrecsörtetünk az első helyre. Hátrapillantva viszont látom, hogy June BummKartja totál szétment.

Affene. A nyerés lenne a lényeg, nem pedig az, hogy az ember kiüsse a barátait eszméletlenre! Jó sokat tudok a barátokról, mert nekem vannak a *legjobb* barátaim, és eléggé biztos vagyok benne, hogy nem szeretik, ha kiütik őket.

Meghúzom Rover gyeplőjét, mire megfordul.

– Jól vagy, June? – kezdem kiáltani, de...

DZZZS! A focilabda egyenesen lelök Rover nyergéből. Leesek a fűre. A meglepetés focilabda-kilövő íj lövés a *legrosszabb*.

- Az a te bajod, Jack, hogy túl *kedves* vagy – cukkol June.
- Nincs benned olyan versenyszellem, mint bennem.

June el akar húzni mellettem, amikor valami ŐRÜLETES dolog történik.

És én nem szoktam könnyelműen bánni az „ŐRÜLETES” kifejezéssel, amióta a Szörnyapokalipszis kezdetétől számítva igazából minden esemény örületesnek tekinthető, vagy legalábbis bazi nagy baromságnak.

Meghallunk egy hangot. Egy *emberi* hangot.

Nem értem, mit mond, de a hang a tűzoltóság épületének belsejéből jön. A Szörnyapokalipszis kezdete óta *zéró* embert láttunk vagy hallottunk. Tehát amint mondtam, ja, ez ŐRÜLET.

June-nal azonnal odasietünk a tűzoltósághoz, hogy rátapasszuk a fülünket a vörös fémkapura.

Megint halljuk a hangot.

June elkerekedett szemekkel néz rám. MEGERŐSÍTVE: ez egyszerre ŐRÜLETES és BAZI NAGY BAROMSÁG.

Megfordulok, és tölcsért csinálok a kezemből.

- Quint! Dirk! Időt kérek!
- Soha, haver! – rikkantja Quint, amint az ő Bumm-Kartja is beszáguld a sarkon. – Ennek a ravaszságnak nem dőlünk be még egyszer!

– Ez nem egy kamu időkérés! Hanem igazi időkérés! –
ordítom. – Nagyon is igazi!

June felhívja a figyelmemet, hogy nem kellene
kiabálnom, hiszen fogalmunk sincs, kik vannak bent a
tűzoltóság épületében. Jó meglátás. Gyorsan végigpörgetem
az agyamban a lehetőségeket... elég tré eredménnyel.

Rémisztő Pusztai Martalócok!

Quint és Dirk csikorgó gumikkal lefékez, aztán kipattannak a BummKartjukból.

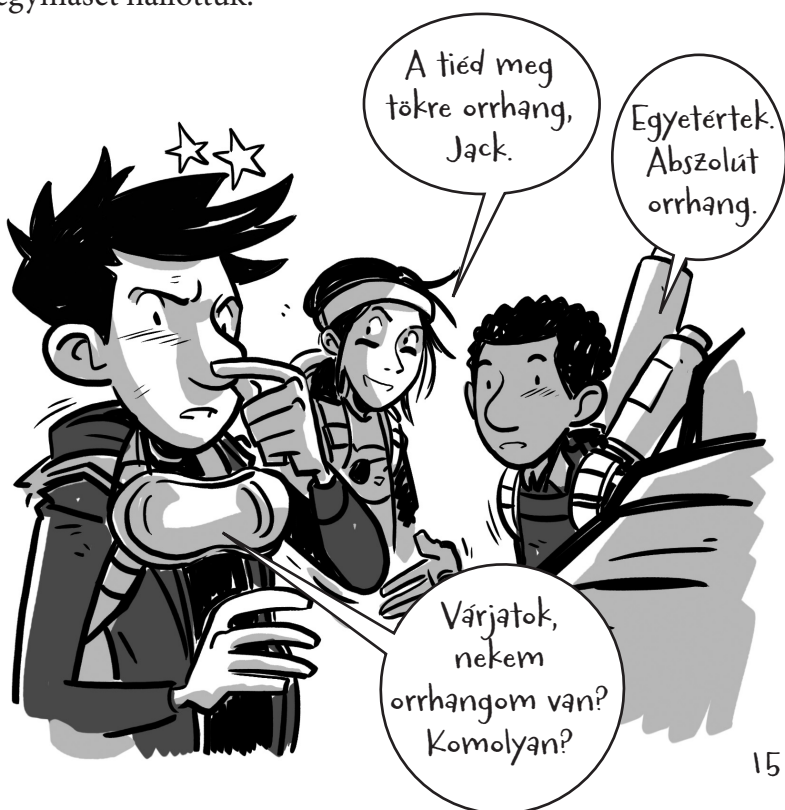
– Mi a helyzet? – érdeklődik Dirk.

– Emberinek tűnő hangok – suttogja June. – Bent a tűzoltóságon!

– Sohasem kutattuk át a tűzoltóságot – jegyzi meg Quint.

– Meglehetősen kíváncsi vagyok.

– Persze hogy kíváncsi vagy – vágok közbe. – Hónapok óta nem hallottunk más emberi hangot. Hallottunk szörnyhangokat, de azok ilyen... *mélyek* és szörnyszerűek. Ami az emberi hangokat illeti, csak a *sajátunkat* és egymásét hallottuk.

Hirtelen már teljesen máshol jár az agyam: azon töprengek, hogy fogalmam sem volt, hogy orrhangom lenne. Ez magyarázatot adhat arra, hogy évekig miért barátkoztam nehezen. Mert ugyan ki akarna barátkozni egy nyomi hangú sráccal, de ha orrhangról van szó – amit eddig még senki sem mondott nekem –, akkor dolgoztam volna rajta. Még egy menő ausztrál akcentust is megpróbáltam volna elsajátítani, vagy ilyesmit, vagy akár...

– Jack! – zökkent ki June, miközben a tűzoltóság ajtaja felé bök a hüvelykujjával. Dirk megbabrálja a kilincset, kinyitja az ajtót és...

TŰZOLTÓ ZOMBIK!

– Vigyázz! – sikoltja June. Egy testes élőhalott tűzoltóparancsnok ráront Quintre.

Quint azonnal összegömbölyödik, mintha medve támadt volna rá. Szerencsére itt van Dirk. Mindkét zombit felkapja a bokájuknál fogva, és a kozmikus erőfőlényével...

Besietünk a tűzoltóságra, mielőtt a többi zombi ránk tehetné a borzasztó kezét. Rover mögöttünk rohan be. Alig fér át az ajtón, amit aztán egy CSATTanással bevágok.

A tűzoltóságon hűvös van, és az egész helyen olyan szag terjeng, mintha oszladozó emberek, romlott sajtburgerek és penészes kínai kaják bűze keveredne.

De mit is látunk idebent?

Lényegében semmit. Most, hogy a zombik már leléptek, üres a tűzoltóság épülete.

Akkor *kit* hallottunk az előbb beszélni? Biztos nem a zombikat, mert ők nem beszélnek, csak hörögnek.

– Gyerünk, nézzünk meg minden szobát – javasolom. –
Valaki itt dumált.

Együtt mozgunk a tökéletes biztonság és a harckészültség érdekében. Így kutatjuk át az épületet.

Hamarosan megállapítjuk, hogy senki más nincs itt, a tűzoltóságon – se zombi, se nem zombi.

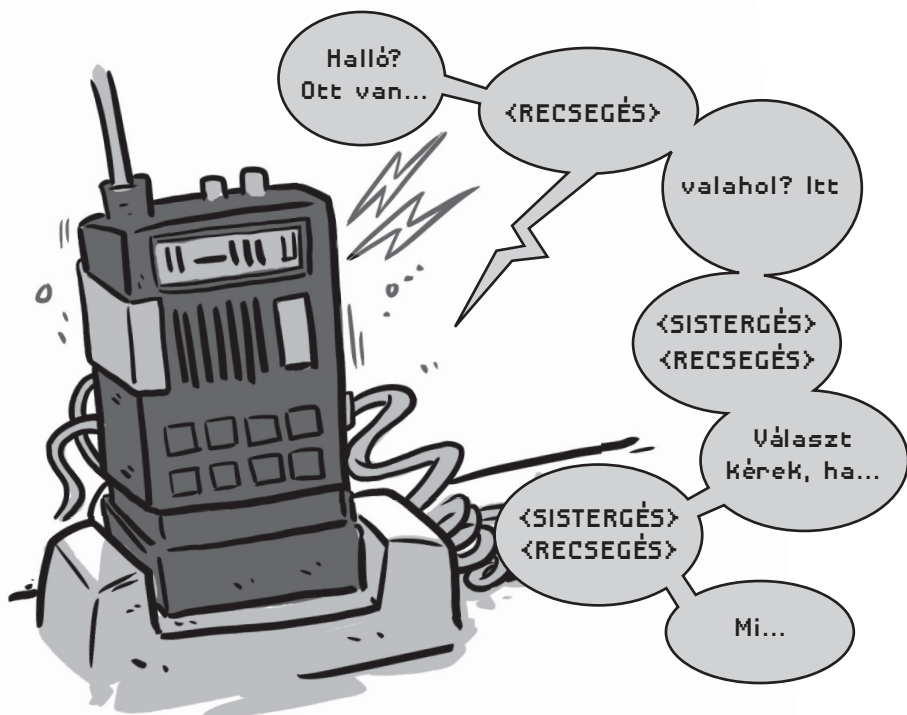
– Nem vágom – dőlök neki egy poros tűzoltóautónak. –
Hangokat hallottunk!

És ekkor megtörténik. Megint.

AZ.

Nagybetűs „AZ”, mert „AZ” NAGY dolog.

Meghalljuk a hangot. Egy rádióállomásból jön...

Mindjárt kiugrik a szívem, és elkezd arra az ütemre verni, hogy:

Atya. Gatyá. Atya. Gatyá. Atya. Gatyá.

June nekiiramodik, hogy térden szánkázva odacsússzon a rádióhoz.

– Itt vagyunk! – kiáltja. – Itt vagyunk! Gyertek be!

Ismétlem: itt vagyunk! Emberek! Mások! Négyen!

Aztán megint:

– ISMÉTLEM, EZ ITT... – RECSEGÉS – MI VAGYUNK – RECSEGÉS – VÁLASZT KÉREK, HA – RECSEGÉS – ÚJRA PRÓBÁLKOZUNK MAJD – RECSEGÉS – MÚLVA.

Ekkor teljesen elnémul a rádió. Nincs több recsegés. Csak teljes csend.

Úgy tűnik, vége az adásnak.

June óvatosan ráteszi a kezét a rádióra, mintha egy ősi varázstárgy lenne.

– Nem értem – jegyzi meg elkerekedett szemekkel. – Próbáltam válaszolni... de nem hallották...

– Nem *tudunk* válaszolni – állapítja meg gyors szemrevételezés után Quint. – Ezzel csak *venni* lehet a rádióadást. Egyirányú.

– Ó... – szomorkodik June.

– Ne aggodalmaskodj – mondja Quint. – Már az is óriási, hogy egyáltalán *hallottunk* más emberektől valamit! A jel viszont gyenge. Ezért recsegett annyira. Vigyük vissza a lomboródba. Megnézem, hogy lehetne felerősíteni a jelet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

June rámered a rádióállomásra. Óvatosan ráharap az ajkára, aztán kirobban belőle...

Dirk csak mozdulatlanul áll, karba tett kézzel. Egy másodperc múlva viszont széles, szögletes mosolyra húzódik a szája.

A barátaim most *nagyon-nagyon boldogok*. És nem sok jobb dolog van annál, mint amikor látod, hogy a barátaid éppen *nagyon-nagyon boldogok*.

Egyszer hallottam egy ősz hajú nénitől, hogy az ünnepekben az a legjobb, amikor ajándékot *ad* az ember,